

28. nap: Szombat – Mi is gyermekek vagyunk az istenkapcsolatunkban

A mai napon a gyermekség lelkületét helyezzük előtérbe. Istent atyánknak szólíthatjuk Jézus bátorítására. Éljük ezzel a lehetőséggel! Ízlelgessük együtt: Mi Atyánk!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

[Imádkozzuk közös imánkat, vagy válasszunk ki a hétre a számunkra kedves imát!]

Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek!

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk 18, 15-17)

Gyerekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét. Amikor a tanítványok észrevették, elutasították őket. Jézus azonban odahívta őket. „Hagyjátok – mondta –, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, hogy aki Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, az nem jut be oda.”

Elmélkedés

Vajon Isten érdeklődik az életem iránt? Ha olyanok voltak a szüleim, hogy életem apróságai iránt is érdeklődtek, akkor könnyebb nekem elhinnem, hogy Isten valóban érdeklődik életem apró-cseprő dolgai iránt. Engem is kell, hogy érdekeljenek gyermekeim apró dolgai. A piros labda, egy kis bogár, a lábán az a kis horzsolás és így tovább. Ez nagyon fárasztó, mert azt jelenti, hogy amikor este hazatérünk, és együtt van a család, akkor kezdődik az igazi munka. Az érdeklődés önmagában is nevelő munka.

Amikor életünkben komoly gond, betegség, egzisztenciális nehézség adódik, akkor is ez a gyermekség a kulcs a megoldás felé: az Atya kezében vagyunk és Ő mindig jót akar. Egyszerűen elismerem: Te az atyám vagy, én meg a gyermeked vagyok. Tudom, hogy a lehető legjobbat választod a számomra: te jobban tudod, mi az, ami a hasznomra válik, és mi a káros, a mérgező a számomra.

Az imádkozás is azt jelenti, hogy Isten szeretetében kipihenjük magunkat. A feladatom mögött ott látom az Atyát, és Tőle áramlik a szeretet a szívembe. Együtt odaülünk a háziszentélybe. Megengedjük, hogy a szeretet áramlása megérintsen bennünket. A házasság szentség, ez az jelenti, hogy Jézus közösségünkben él, és mi elidőzünk a szeretetében.

Szép, ahogy egy kisgyermek az édesanyja karjában kezével az arca felé nyúl, és biztos benne, hogy mosolyt fakaszt. Ez az a természetes bizalom és biztonság, ahogy anyja közelében viselkedik. Hozzá bújik, ásít, folyik az orra és elalszik. Van-e nekünk is ilyen érzésünk, hogy ha Isten felé nyúlunk, mosolyt fakasztunk az arcán? Meghallja-e egyáltalán, ha szólunk? Odafigyel-e? Örül-e nekem, vagy netán haragszik, hogy zavarom? Merünk-e Isten karjában természetesen viselkedni és megpihenni? Bizalommal vagyunk-e iránta, biztonságban érezzük-e magunkat nála? Legyünk olyanok, mint a gyermekeink! Tanuljunk tőlük! Erre csak az érett személyiségek képesek igazán. Isten nem azért szeret minket, mert jók vagyunk, hanem mert az övéi vagyunk. Annál jobban szeret, minél inkább rászorulunk.

(Tilman atya nyomán)

Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek!

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adunk, Istenünk, hogy gyermekeidnek tekintesz bennünket, hogy Atyának szólíthatunk Téged! Életünket szeretnénk teljes bizalommal a kezébe helyezni. Legyen meg életünkben a Te akaratod! Szűzanyánk, imádkozz értünk, hogy mindent Atyánk kezéből tudjunk fogadni.

Úrnőnk és Anyánk, imádkozz értünk!